

Το Σχέδιο & το Χρυσόμα μας Αποκαλύπτουν

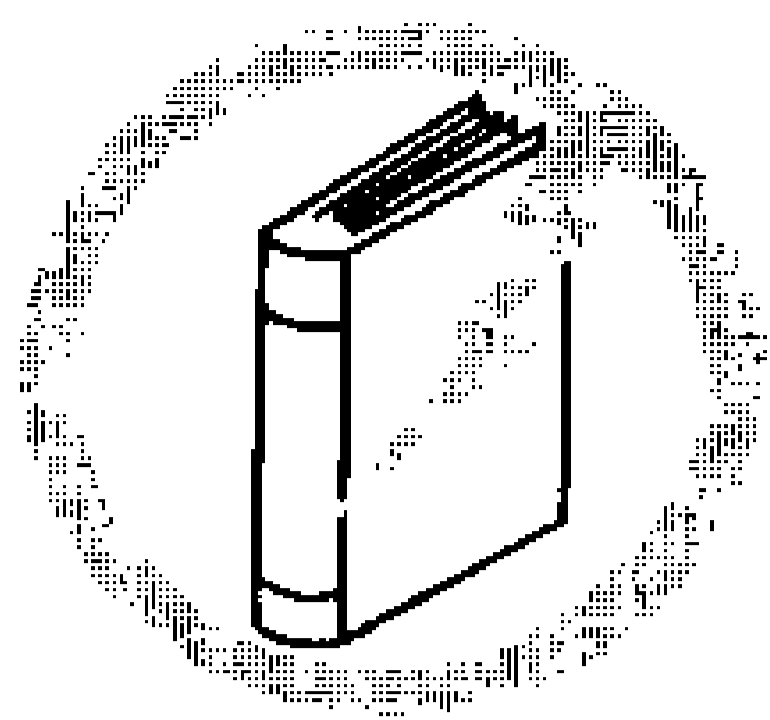
Γιώργος
Τσιούρης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΩ

**Το Σχέδιο & το Χρώμα
μας Αποκαλύπτουν**

ΚΙΝΔΥΝΟΣ

**Η
ΦΩΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΗ
ΧΩΡΙΣ ΑΔΕΙΑ
ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ**

Ο λογότυπος που εικονίζεται δίπλα χρειάζεται μια εξήγηση. Σκοπός του είναι να συνεγείρει τον αναγνώστη πάνω στον κίνδυνο που παρουσιάζεται για το μέλλον της συγγραφής, ειδικότερα στο περιβάλλον των Τεχνικών και Επιστημονικών Εκδόσεων από τη μαζική ανάπτυξη της φωτοαντιγραφής.

Ο Κώδικας των πνευματικών δικαιωμάτων (νόμοι 2121/93 και 2557/97) απαγορεύει την φωτοαντιγραφή χωρίς την άδεια των εκόντων τα δικαιώματα του βιβλίου.

Άρα αυτή η πρακτική η οποία είναι γενικευμένη σε Εκπαιδευτικά Ιδρύματα προκαλεί μια απότομη πτώση της αγοράς των βιβλίων και των περιοδικών σε σημείο που και για τους συγγραφείς η δυνατότητα δημιουργίας νέων έργων και εκδόσεών τους βρίσκεται σήμερα σε κίνδυνο.

Υπενθυμίζουμε ότι κάθε αναπαραγωγή της παρούσης έκδοσης μερική ή ολική απαγορεύεται χωρίς την άδεια των δημιουργών της.

Σχέδια και Φωτογραφίες: Γιώργος Τσιούρης

Επεξεργασία Κειμένων και Σχεδίων:

Ατελιέ Γραφικών Εκδοτικού Ομίλου "ΙΩΝ"

© 2003: - Εκδόσεις "ΙΩΝ" Στέλλα Παρίκου & ΣΙΑ Ο.Ε.

ISBN 960-411-361-5

Ο εκδοτικός οίκος έχει όλα τα δικαιώματα του βιβλίου. Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του οποιουδήποτε τμήματος αυτής της εργασίας που καλύπτεται από τα δικαιώματα (copyright), ή η χρήση της σε οποιαδήποτε μορφή, ή με οποιονδήποτε τρόπο - γραφικό ή ηλεκτρονικό, ή μηχανικό, συμπεριλαμβανομένων των φωτοτυπιών, της μαγνητοφώνησης και των συστημάτων αποθήκευσης και αναπαραγωγής - χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΠΙΟΤΑ ΣΤΟ ΜΗΔΕΝ

ΚΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΗΔΕΝ ΣΤΟ Α-ΠΕΙΡΟ

«Και η παιδιά είναι της σπουδής αδερφή»

Πλάτων

Θα καταστεί άραγε ποτέ δυνατόν να ανακαλύψει ή και να συλλάβει, ακόμα, ο ανθρώπινος νους το πώς ένιωσε ο «πρώτος άνθρωπος» όταν άρχισε να σκυρτά μέσα του κάτι διαφορετικό, απ' όσα γνώριζε μέχρι εκείνη τη στιγμή, όταν πρωτοαισθάνθηκε δηλαδή, το ένστικτο του φόβου... Τότε που ακόμη αντιδρούσε σα ζώο...! Πριν λοιπόν ανέβει στα δέντρα για να προφυλαχθεί και όντας ακόμη «εξαρτημένος από τη φύση μέσα στην οποία βρίσκεται και ζει, δέχεται τα πρώτα ερεθίσματα από τον αισθητικό κόσμο, απλά πάσχοντας και νιώθοντας ένα μ' αυτόν, επειδή ακριβώς κι ο ίδιος είναι κόσμος, χωρίς ουσιαστικά να συνειδητοποιεί τη σημασία του. Μόνο εφόσον τον τοποθετήσει αισθητικά έξω από τον εαυτό του, ή τον θεωρήσει ξεχωρίζοντας την προσωπικότητά του απ' αυτόν, μόνο τότε αντιλαμβάνεται τον κόσμο, γιατί τότε μόνο παύει να είναι ένα πράγμα μ' αυτόν» σύμφωνα με όσα ορίζει για τον άνθρωπο ο Σίλλερ. Γεννάται, όμως, ένα ερώτημα. Πότε να έγινε, στ' αλήθεια, αυτό, όταν ανέβηκε στα δέντρα για να προφυλαχθεί ή όταν κατέβηκε και μπήκε στη σπηλιά αρχίζοντας να ζει σε ομάδες δύο και τριών ανθρώπων...;

Ας δούμε τί μας λέει ο Ι. Γκ. Χέρντερ: «Ο άνθρωπος μπήκε στον κόσμο. Ο ωκεανός λυσομανούσε γύρω του! Με τόση μεγάλη προσπάθεια έμαθε να διακρίνει, να γνωρίζει τις διαφορετικές αισθήσεις, να βασίζεται μόνο σε ότι έχει γνωρίσει... Όλα τα άγρια και βίαια, όλα τα οδυνηρά αισθήματα του σώματός του, καθώς και τα έντονα πάθη της ψυχής τους τα εξέφραζε άμεσα με κραυγές, με καλέσματα και άγριους άναρθρους ήχους...».

Ακόμα και τότε που ο άνθρωπος βρισκόταν σ' αυτή την ζωώδη κατάσταση είχε ήδη βρει κάποιον τρόπο να επικοινωνεί και να εκφράζει αυτό, που έβλεπε μπροστά του· το κομμάτι ή το όλο του Σύμπαντος που κάθε ώρα και στιγμή άλλαζε και ξανά άλλαζε - κάθε φορά που προσπαθούσε να το πλησιάσει· να πλησιάσει το άγνωστο για να το οικειοποιηθεί, και αναλόγως είχε κάποια ευχάριστη ή δυσάρεστη εμπειρία που τον έκανε πιο... σοφό και τον έφερνε πιο κοντά σε κάποια καινούργια γνώση. Όσο, περισσότερα όμως μάθαινε, τόσο περισσότεροι γίνονταν και οι φόβοι του, τους οποίους έπρεπε να ξεδιαλύνει. Κάθε τι καινούργιο ήταν κι ένα άλυτο, νέο πρόβλημα που έπρεπε να λυθεί. Κάθε νέο αίσθημα τον απομάκρυνε όλο και περισσότερο από το ζώο - άνθρωπο και αναβαθμίζοντας τον ίδιο όσο αυτό ήταν δυνατό. Αρχίζει λοιπόν να θαυμάζει τη φύση, την οποία δεν μπορεί να δαμάσει και παράλληλα να θαυμάζει και τα όποια μικροκατορθώματά του. Οι κραυγές και τα ένστικτώδη καλέσματα για ζευγαρώματα και μικροχαρές ή λύπες, οι άγριοι και άναρθροι ήχοι - προειδοποιήσεις και άλλα απρόοπτα δεν ήταν αρκετά πλέον για τις ολοένα αυξανόμενες ανάγκες του για επικοινωνία. Έφτασε, λοιπόν, στο σημείο με αφορμή την ανάγκη του να εκφραστεί να χρησιμοποιήσει έναρθρους φθόγγους, οι οποίοι, οπωσδήποτε, αποτέλεσαν αναμφισβήτητα τις πρώτες ενδείξεις κάποιας μορφής γλώσσας που σε συνδυασμό με άλλους, ήδη κατακτημένους επικοινωνιακούς κώδικες αποτέλεσαν με τον καιρό τις βάσεις της, μπορεί ενδεχομένως να μην ήταν «οι πραγματικές ρίζες της γλώσσας, ήταν όμως οι χυμοί που έθρεψαν εκείνες τις ρίζες» όπως υποστηρίζει ο Χέρντερ.

Στην προσπάθειά του να εναρμονιστεί με τη φύση ο άνθρωπος κατόρθωσε να δαμάσει τη φωτιά και να θεοποιήσει ότι τον φόβιζε και τον τρόμαζε, διηύρυνε την ομάδα του, ανακάλυψε το τόξο. Έγινε κυνηγός και διεκδικητής μαζί, επεξεργάστηκε τον πηλό και κατασκεύασε τα πρώτα αντικείμενά του. Έφτιαξε κατσαρόλες, ώστε να τρώει ζεστό το φαΐ του, με αποτέλεσμα να αντέχει και να αποδίδει περισσότερο. Εξημέρωσε τα ζώα, καλλιέργησε τη γη, απόκτησε μόνιμη κατοικία, αντάλλαξε την παραγωγή του και την εμπορεύτηκε, κατά κάποιον τρόπο. Οι ενασχολήσεις του πήραν τη μορφή της εργασίας, μέσω της οποίας ενεργοποιήθηκαν ολοένα και περισσότερο οι νευρώνες του εγκεφάλου του, βοηθώντας έτσι στο να απτυχθούν οι νοητικές λειτουργίες, οι αισθήσεις ημέρα με την ημέρα τελειοποιήθηκαν και συνέβαλαν στην ευαισθητοποίησή του ανθρώπου και τον εκπολιτισμό του. Αυτός ο αγώνας που έκανε ο άνθρωπος για να γνωρίσει τη φύση δημιούργησε μια συνεχή ανταλλαγή της ύλης ανάμεσα σε αυτόν και τη φύση, η οποία για τον Μάρξ ήταν «ο αένας όρος που επιβάλλει η ίδια η φύση στην ανθρώπινη ζωή και ο οποίος είναι κοι-

νός για όλες τις κοινωνικές μορφές». Αυτοί οι χιλιάδες - χιλιάδων αγώνες που έδωσε ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, όλα αυτά τα χρόνια, καταφέροντας να επιζήσει κυρίως χάρη στην ιδιαιτερότητά του, το νού και τις ικανότητες που ανέπτυξε, προκάλεσαν άθελά του ίσως την ανάπτυξη μίας επιπλέον απόκρυφης νοητικής λειτουργίας της μνήμης. Μια διαχρονική λειτουργία η οποία έχει κρατήσει μέσα μας ζωντανή όλη αυτή την ανθρώπινη Οδύσσεια που μας καθοδηγεί. Όλοι οι καημοί, όλοι οι πόνοι, όλες οι χαρές, όλες οι εκπλήξεις, όλα τα καλά και όλα τα κακά - όχι μόνο τα δικά μας, αλλά και όλου του ανθρώπινου γένους, μας σημάδεψαν με τα πάθη του νού και της ψυχής μας....

Η ικανότητά του να αφαιρεί, να συνθέτει και να αφομοιώνει τις διάφορες έννοιες, η ικανότητά του να επιθυμεί ή να αποστρέφεται, και γενικότερα η νοήση εν δράσει, η σκέψη, η ροή των ιδεών, που μπορεί να απομνημονεύει και να παραδίδει κανείς με διαφόρους κώδικες, η κίνηση, ο χορός, ο ήχος, εκούσιος και ακούσιος εφιστά την προσοχή μας σ' όσα έγιναν και μας προετοιμάζει για τα επερχόμενα. Η ακοίμητη ανησυχία του αφυπνίζει κάθε κύτταρο, που μόλις ενεργοποιηθεί, δεν βλέπει πια μόνο αυτό που «είναι» αλλά κι αυτό που «γίνεται» κι όχι μόνο, προσπαθώντας με την επέμβασή του να κάνει κάτι να γίνει, όπως το θέλει ο ίδιος, μπορεί παράλληλα και φαντάζεται κι έτσι ενώ πιο πριν το «είναι» και το «γίνεσθαι» τον τροφοδοτούσε, τώρα αρχίζει να τροποποιεί ο ίδιος και να τροφοδοτεί αυτό που δημιουργεί και που αργότερα θα ονομάσουμε ΤΕΧΝΗ, φτάνοντας στο σημείο κάποιες φορές να κατακτά «τη μια ράχη μετά την άλλη»...

Οι κορυφές βέβαια δεν τελειώνουν ποτέ γι' αυτόν κι αν ελπίσουμε ότι δεν θα τελειώσουν ποτέ, αν δεν παραδοθεί αποκαμωμένος στους Μπουστήδες...

Το πρώτο λεξιλόγιο παραδόθηκε και είναι πολύμορφο, με κυρίαρχο εκείνο με το οποίο σκεπτόμαστε (κατά τον Χέγκελ σκεπτόμαστε με λέξεις. Στην προσπάθειά του ο Ντέσμερ να σκεφτεί χωρίς λέξεις κόντεψε να τρελλαθεί) και «ήταν απάνθισμα των ήχων του κόσμου. Η ιδέα του ίδιου του πράγματος κειμόνταν μεταξύ της πράξης και του εκτελεστού της: ο τόνος όφειλε να υποδηλώνει το πράγμα, ακριβώς, όπως το πράγμα συμπληρώνει τον τόνο. Έτσι ο τόνος έγινε όνομα και το όνομα τόνος - το *verba nomina* και το *nomina verba* θα μας πει και ο Ερνστ Φίφελ στο έργο του «Η αναγκαιότητα στην Τέχνη».

Ήταν 1977 ή 1978, όταν ετοιμάζαμε, εδώ στο ερημητήριό μου, την αίθουσα που θα ασκούσαν οι μέλλοντες ηθοποιοί. Με βοήθησε μια ομάδα εικαστικών καλλιτεχνών Γιώργος Καλογιάννης, Δημήτρης Ράτσικας, Κώστας Μάνθος, Απόστολος Βράνος και ο φίλος, έκτοτε, Γιώργος Τσιούρης, ο οποίος μάλιστα ανέλαβε να απασχολεί λίγες ώρες την εβδομάδα τους σπουδαστές και να τους διδάξει σκηνογραφία, ενδυματολογία και κυρίως διασκευή προσώπου (ή μακιγιάζ όπως το λέμε στα Ελληνικά!!!).

Μου ζήτησε να επιμείνει περισσότερο στο τελευταίο, κάτι που φυσικά έγινε κιόλας. Στα πρώτα μαθήματα υπήρξα οπακουστής - στη συνέχεια, μπήκα στην τάξη, τον άκουσα κι από τότε για πάρα πολλά από τα θέματα που μας απασχολούν στο Θέατρο, μιας και αυτό είναι η συνισταμένη όλων των τεχνών, πολλές φορές ακολούθησα αυτά που ο Γιώργος Τσιούρης έλεγε. Επέμενε πολύ στη γραμμή, επαναλαμβάνοντας τη σημασία της σαν χαλασμένος δίσκος γραμμοφώνου... Με παρέσυρε, δεν το κρύβω... Γραμμή δεν είναι η πορεία οποιουδήποτε σημείου, που πορεύεται μέσα σ' ένα κάμπο φυσικό, σ' ένα ξέφωτο του ουρανού σ' ένα καμβά, στον ορίζοντα, και που ανάλογα με την πορεία αυτού ποικίλλουν κι οι μορφές της/τα είδη της άλλοτε δηλαδή είναι έτσι κι άλλοτε αλλιώς..., άλλοτε ίσιες - σπανίζουν νομίζω αν δεν μας ξεγελούν, άλλοτε στραβές, άλλοτε καμπύλες, εντονότερες ή σκοτεινότερες...

Η γραμμή, είναι αιτία ή αιτιατό - αποτέλεσμα, που και αυτό με τη σειρά του θα γίνει αιτία για κάτι άλλο και πάει λέγοντας. Αλήθεια γιατί την προσέχουμε; Τί μας βοηθάει να τη δούμε ειδικά στις περιπτώσεις που δεν είναι χρωματιστή;.. Μήπως η σκιά και τί είναι σκιά, λοιπόν;.. Μήπως είναι φως, γιατί η σκιά δεν αίρει αλλά επιτείνει την απομόνωση - λέει ο Συκουτρής στο «Συμπόσιο» του Πλάτωνα, για τον Αριστόδημο που ακολουθεί σα σκιά τον Σωκράτη, που περπατά συλλογισμένος... όπως στο επεισόδιο της Ποτίδαιας (220Φ) και μετά στέκεται όρθιος για μια ολόκληρη μέρα κυνηγώντας κάποια ιδέα... Αυτή την εμμονή μου ξύπνησε το πόνημα του Γιώργου-Τσιούρη, που τόσα χρόνια το υπηρέτησε επιτυχώς, είτε χρωματικά είτε με το σεμνό χρώμα της φωνής του στην τάξη, υιοθετώντας την ίδια τάξη και στη ζωή... «Δεν μπορεί ένας άνθρωπος, που ξεκούρασε την ψυχή του ανάμεσα στα χρώματα και στις συνθέσεις, να μην μπορεί να γράψει για το μεράκι του μερικούς στίχους, που θα είναι και αυτοί, όπως και τα χρώματα, σοφά συνδεδεμένοι...» όπως είπε ο Εγγονόπουλος... Ο Γιωργο-Τσιούρης κάνει μ' αυτό το έργο μια κατάθεση ποικίλης και σπουδαίας ύλης..., με λέξεις, και χρώματα και γραμμές ποικίλης μορφής και προέλευσης..., όλα μας θυμίζουν τις αυλακιές στα κουτσοχώραφα της Πατρίδας μου ή «Μπατ'λιές στα βερέμ'κα» (πεζούλια - στις πλαγιές), που σηματοδοτούν τους πόνους και τις χαρές, που τις γέννησαν. Κάθε γραμμή μαρτυρεί κάτι - δεν

θα επιμείνω στην κάθε μία ξεχωριστά - γιατί και οι λόγοι είναι προφανείς, στην τέχνη ειδικά του Θεάτρου «αυτό που φαίνεται δε λέγεται και αυτό που δε γίνεται λέγεται». Θα σταθώ όμως για λίγο στο βάθος και το πλάτος των γραμμών του, είναι τόσο έντονο, γιατί; Μα φυσικά γιατί τις έφτιαξε με τα χέρια του και γιατί είναι η ίδια του η ζωή, που από κάποια αιτία, κάποια αφορμή ή λόγω κάποιου ερεθισμού όχι πρωτόγνωρου τις περισσότερες φορές, αναστατώνεται το είναι του... προβληματίζεται, πονάει ή χαίρεται, εν ολίγοις συναισθάνεται. Ενώ με το τέλος της παράστασης «αυλακώνεται» κάθε φορά και περισσότερο... Ο καλλιτέχνης τα παίρνει όλα προσωπικά, οι γραμμές αυτές που εναποθέτει είναι οι αυλακιές της ψυχής του, είναι η ομορφιά ή η αρμονία αν θέλετε των αντιθέτων, χωρίς αυτές δεν θα υπήρχε λόγος για την ύπαρξη... Το ίδιο συμβαίνει και στο Θέατρο, και εκεί η συναισθηματική συναλλαγή γίνεται από πολλούς ανθρώπους... α) το κοινωνικό γίγνεσθαι απ' το οποίο, ο συγγραφέας απομονώνει το θέμα του... και το γράφει, β) το σκηνοθέτη μόνο του που αναλαμβάνει να ερμηνεύσει το έργο σύμφωνα με την οπτική του συγγραφέα και γ) το σκηνοθέτη με τους συντελεστές - συνεργάτες του: σκηνογράφο, ενδυματολόγο, μουσικό, χορογράφο, φωτιστή και πάνω απ' όλους τους ήρωες, που λέγονται ηθοποιοί, τους οποίους παιδεύει - και αν τα καταφέρει τους εκ-παιδεύει «βασανίζοντάς τους». Οι ηθοποιοί που ενσαρκώνουν την παράσταση, που δίνεται, έστω και αν υπάρχει ένας μόνο θεατής στην αίθουσα, αποδίδουν το συναίσθημα του κοινωνικού γίγνεσθαι (σε τόπο ή χρόνο), που έχει καταγράψει ο συγγραφέας και που μέσα από το σκηνοθέτη πέρασε σ' όλους τους συντελεστές και φυσικά διά μέσου της παράστασης στο ίδιο το κοινό, που αποτελεί μέρος της κοινωνίας, κλείνοντας έτσι τον συναισθηματικό κύκλο. Στον εικαστικό κύρια κάθε νόημα περνά μέσα από τις γραμμές και από τα χρώματα, αυτό που επέλεξε και απομόνωσε από το γενικό σύνολο ποτίζοντάς το με την ψυχή του, γι' αυτό άλλωστε και ο λαός μας λέει για το φυσικό αντικείμενο «κοίταξε τι ωραίο που είναι, σαν ψεύτικο...» από τα παραπάνω το πραγματικά αληθινό είναι η ψυχή του καλλιτέχνη.

Νά 'σαι καλά Γιώργο Τσιούρη και μη μας λησμονήσεις. Να μας ξαναδώσεις και καινούρια.

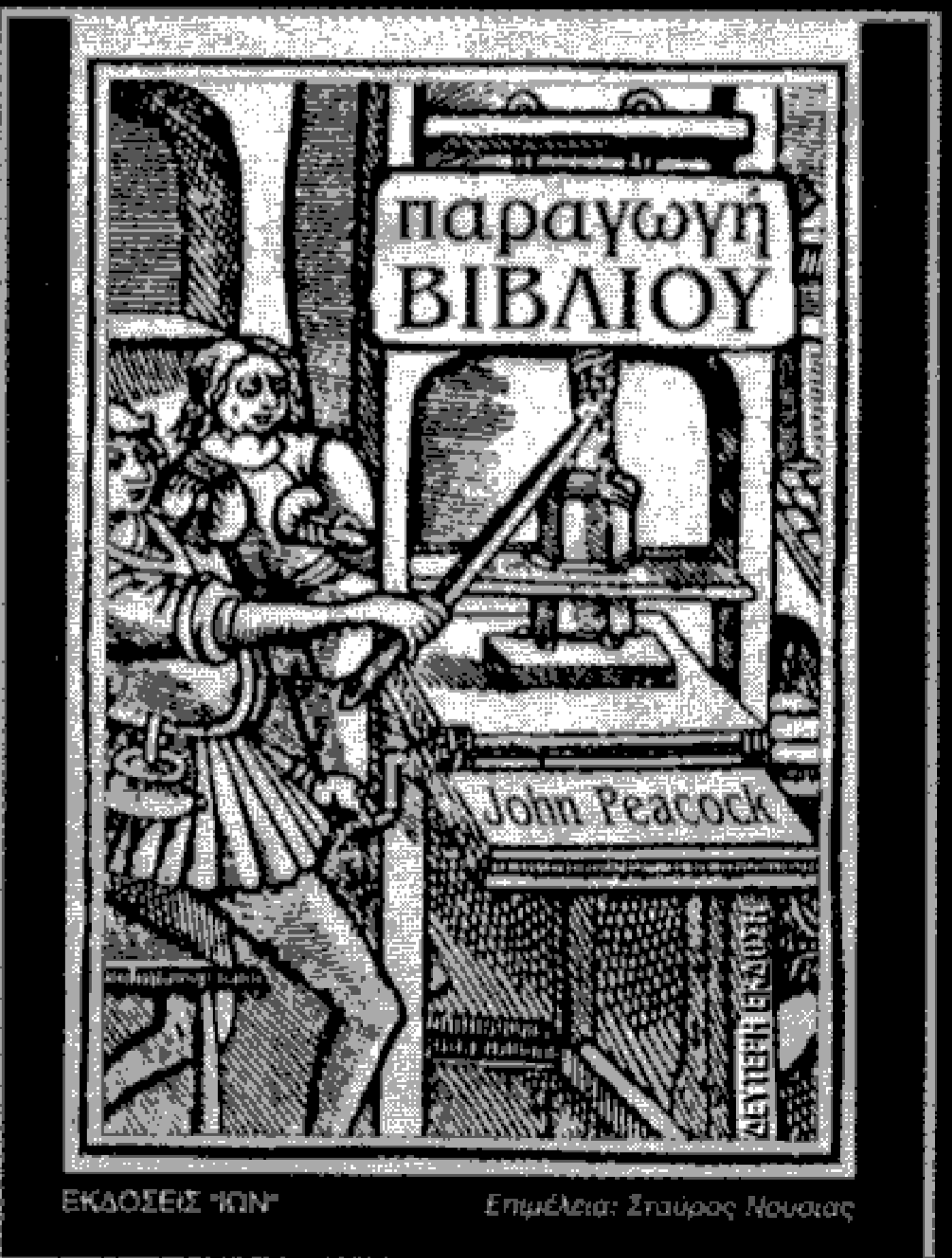
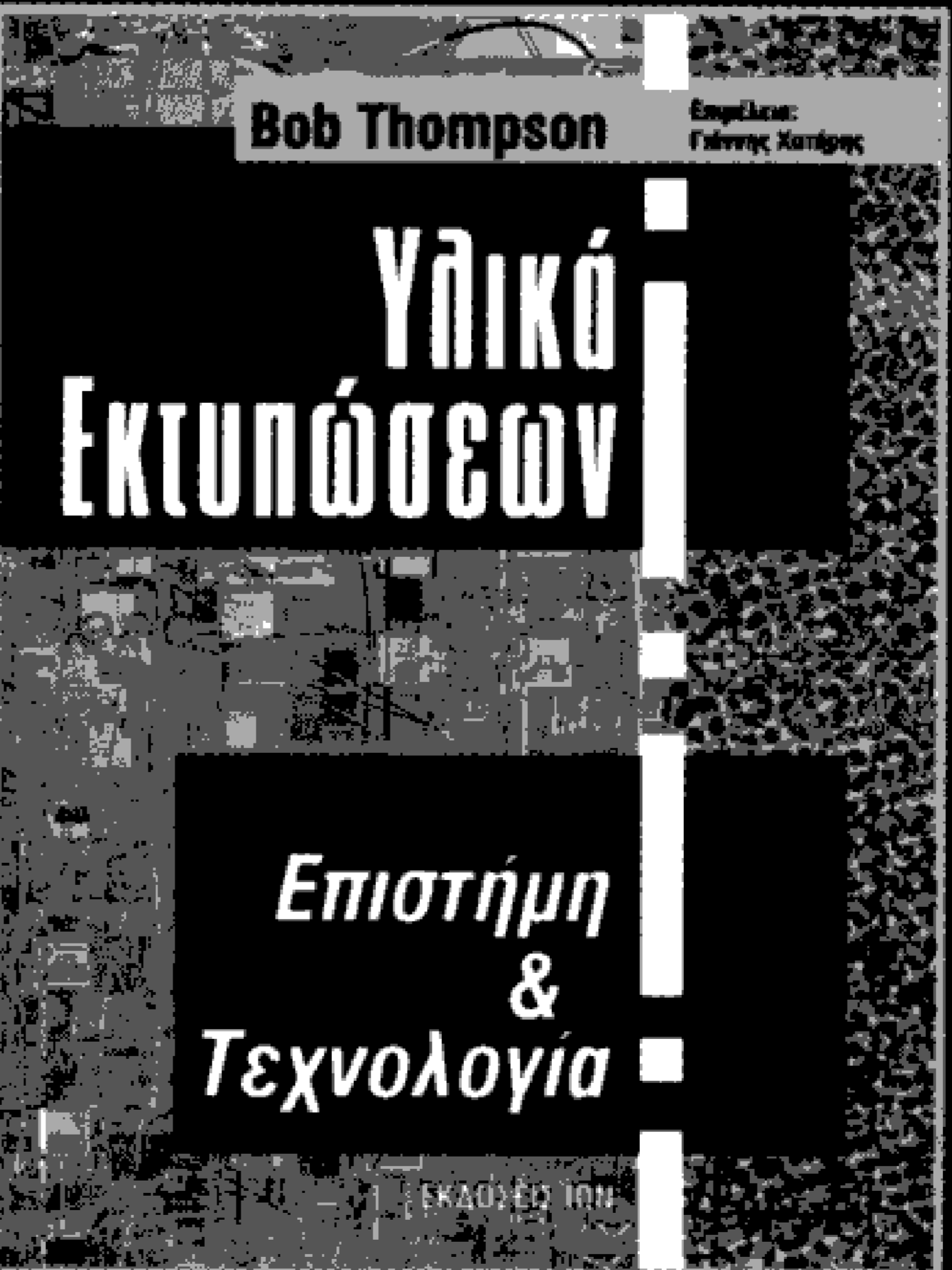
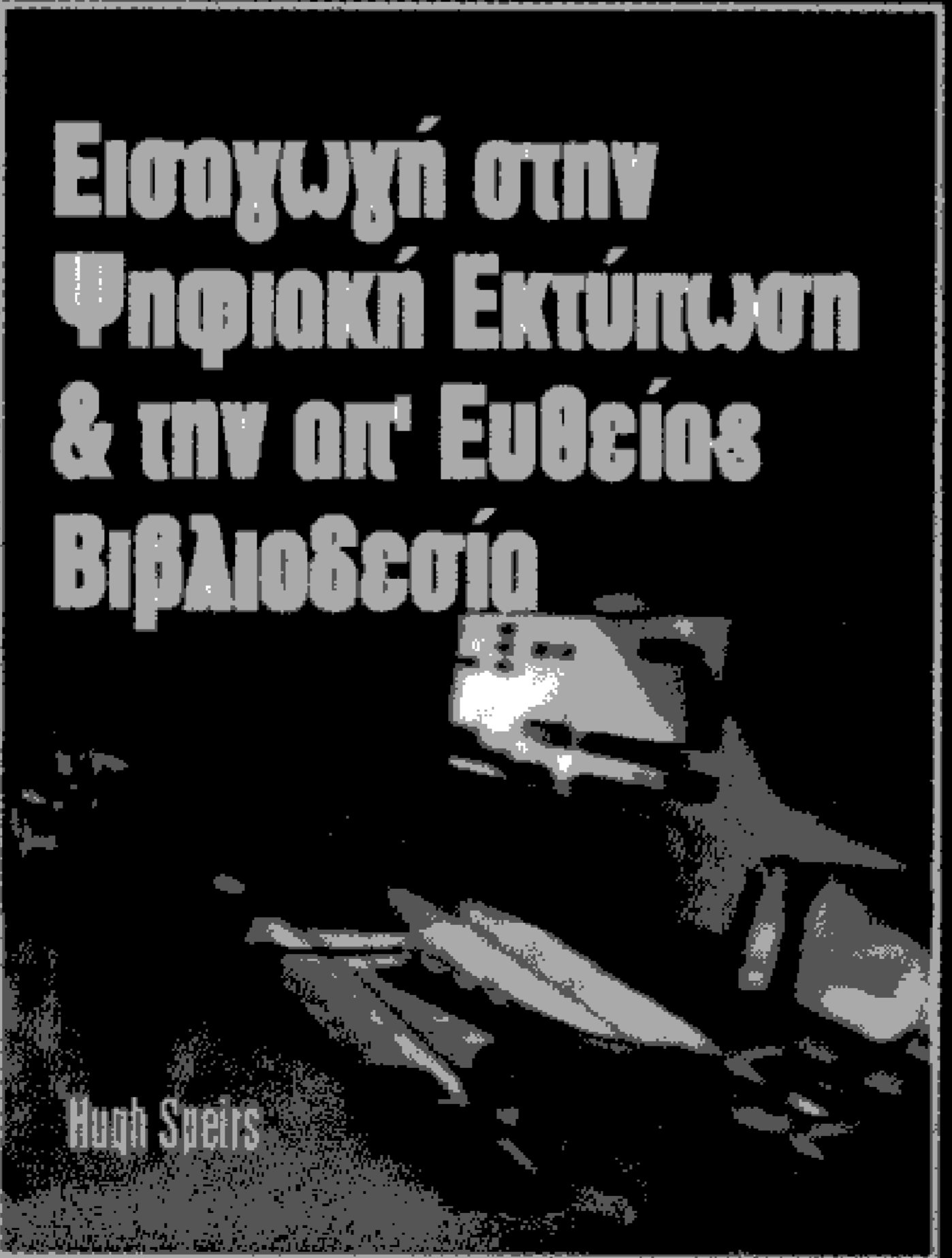
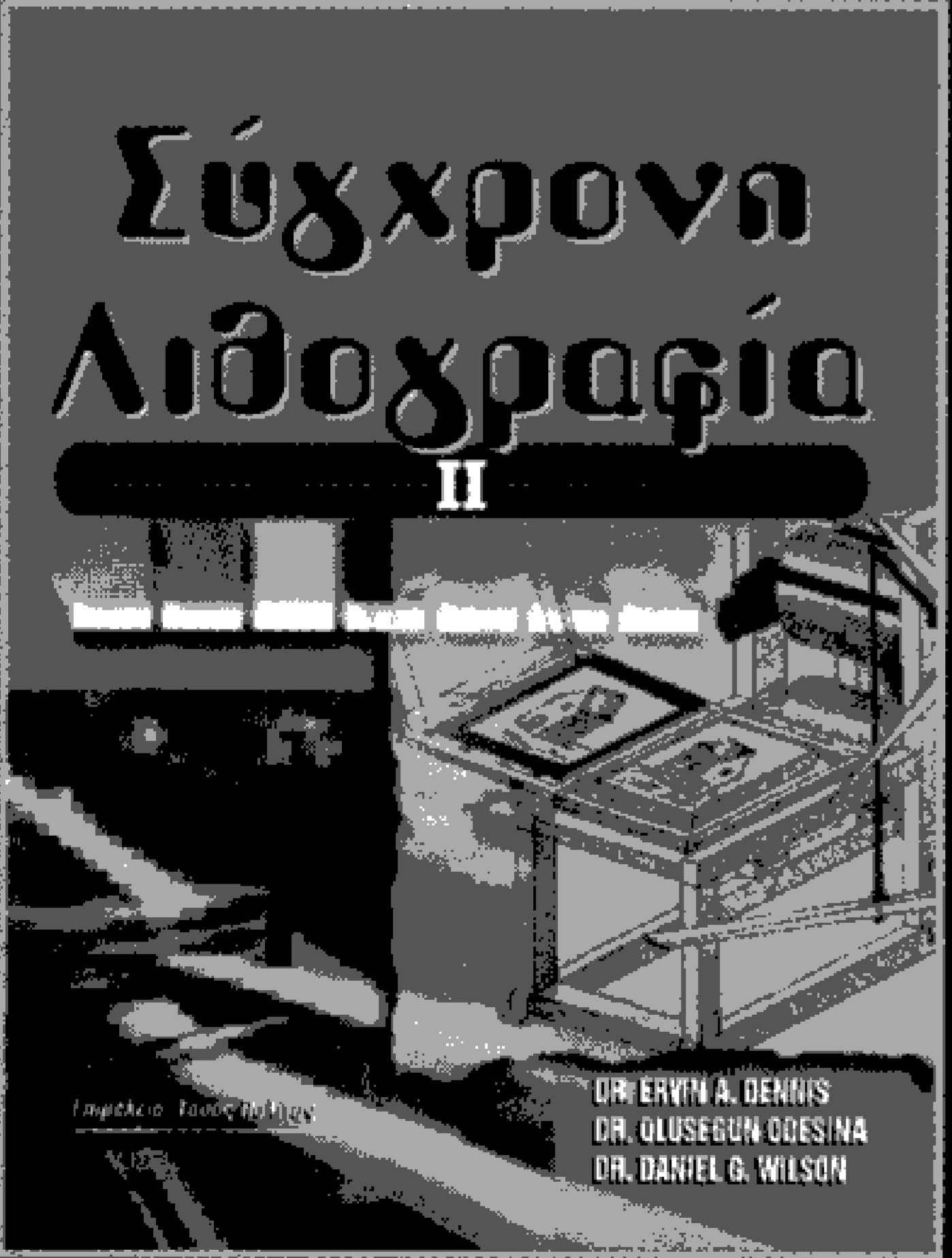
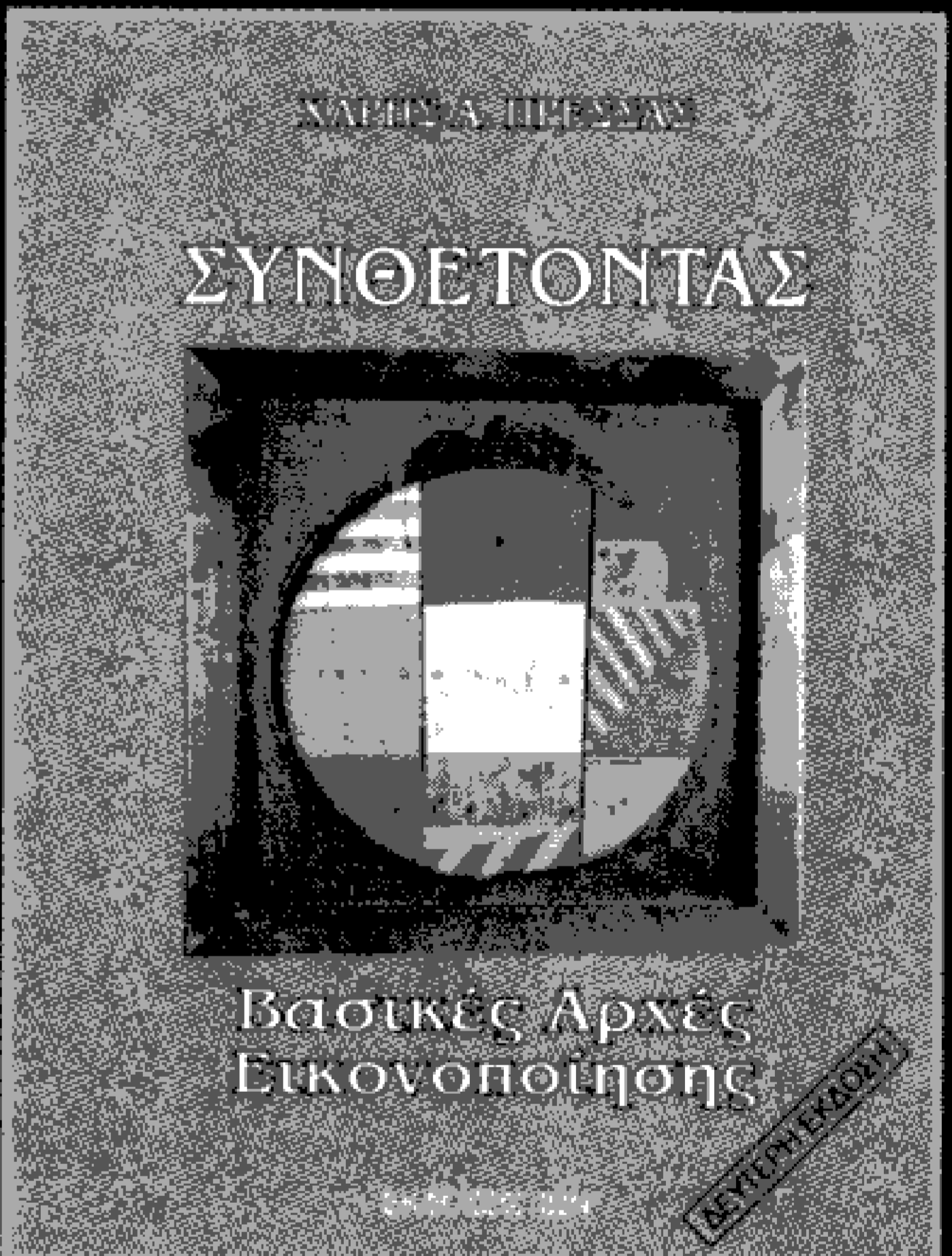
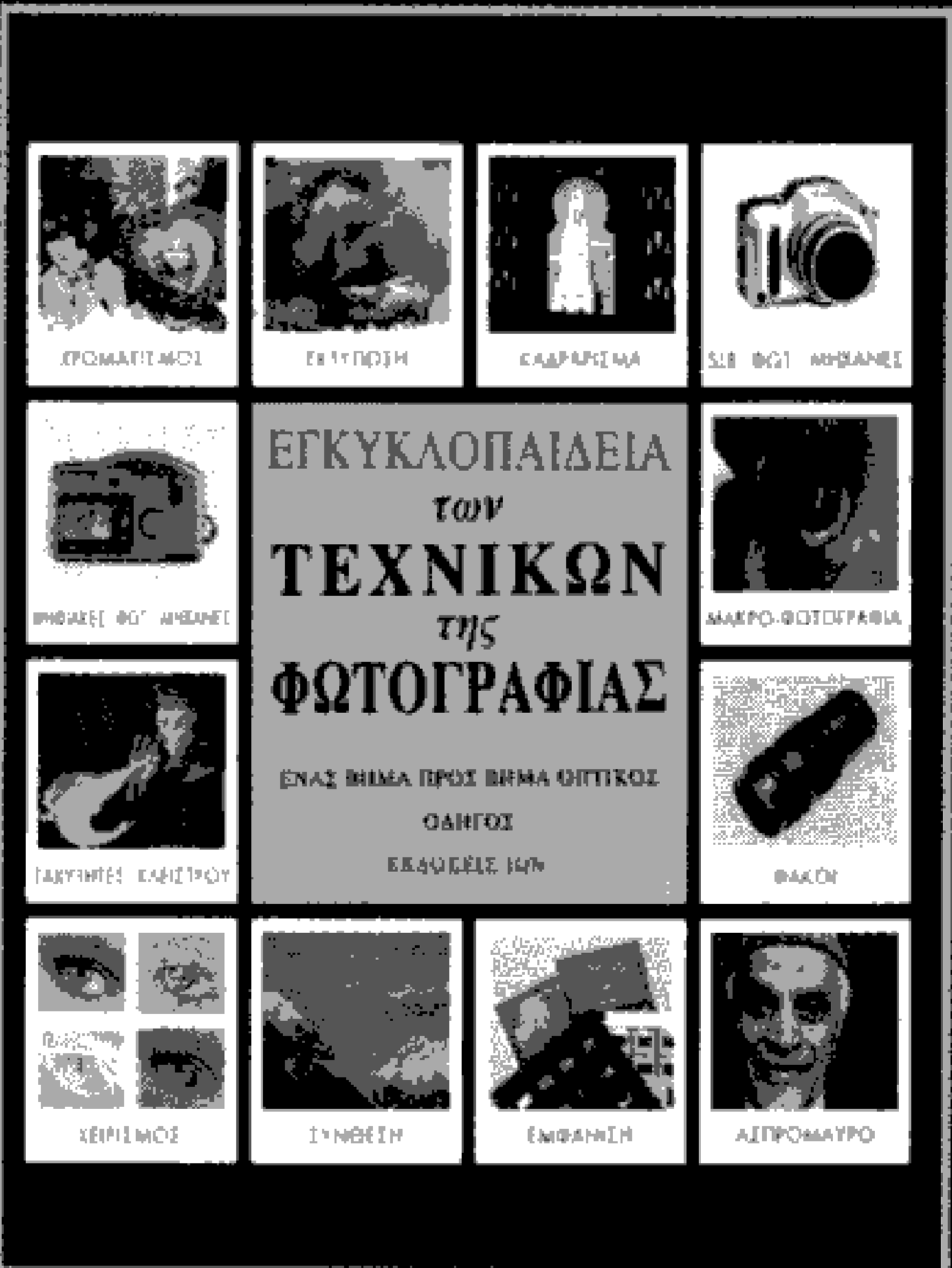
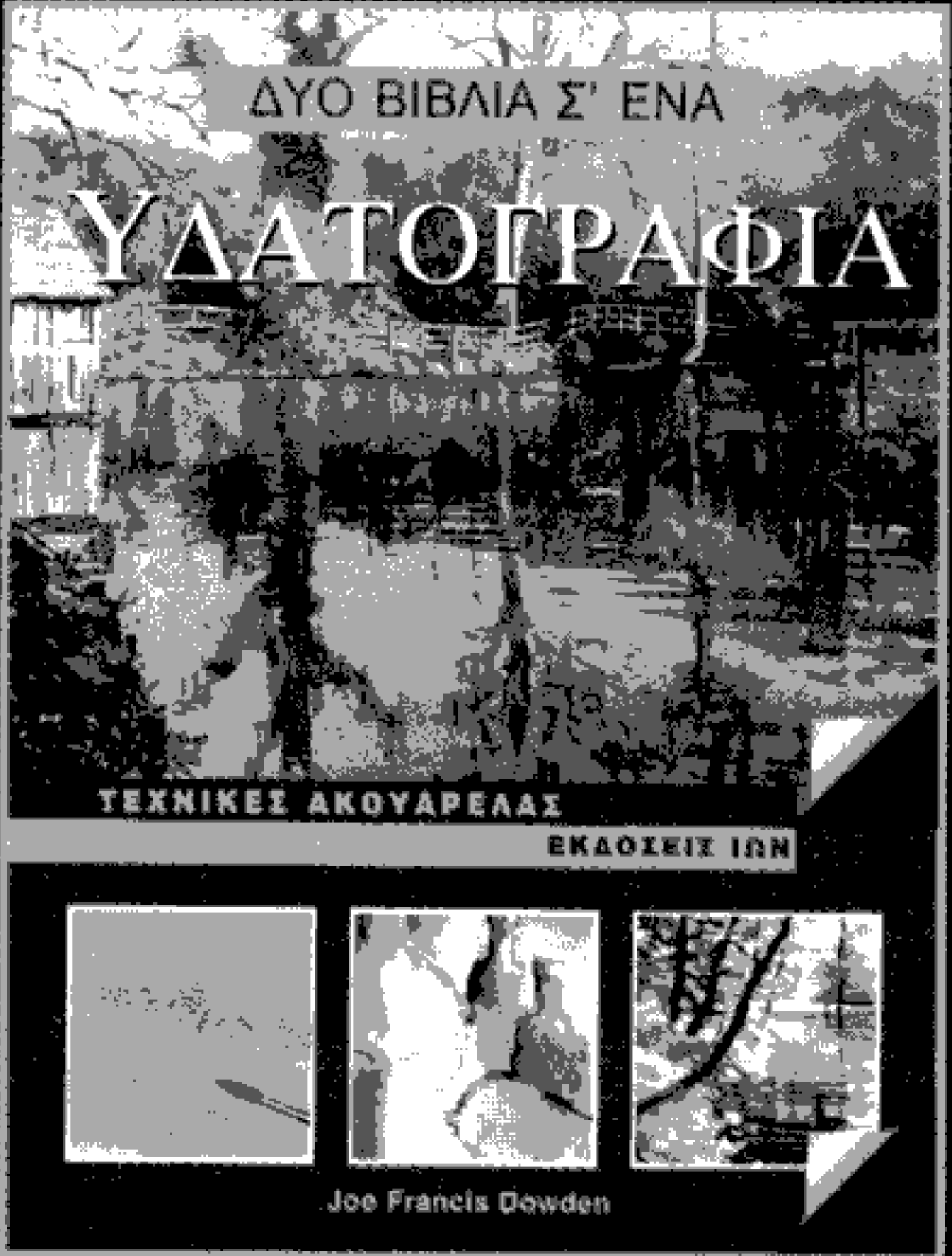
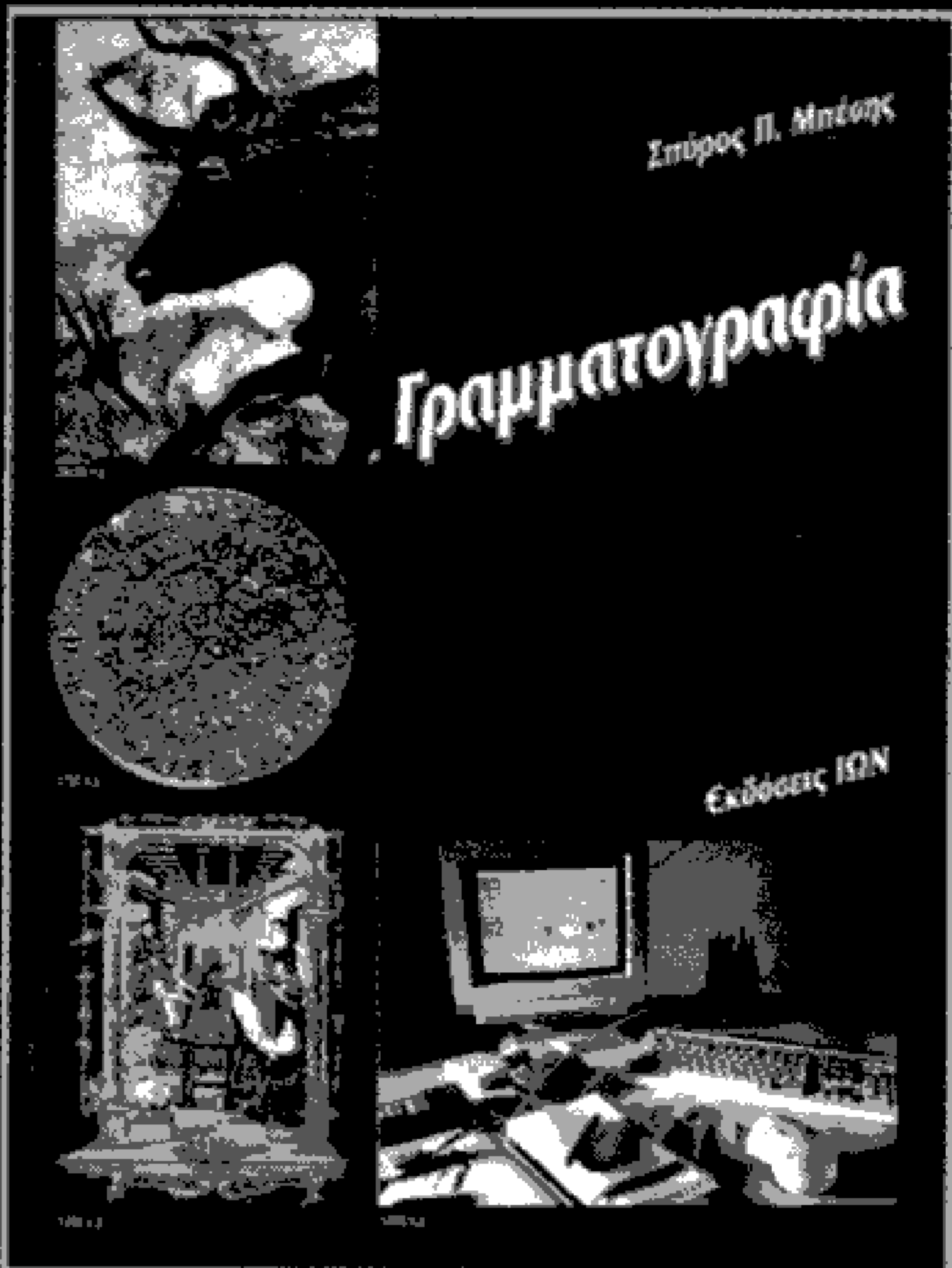
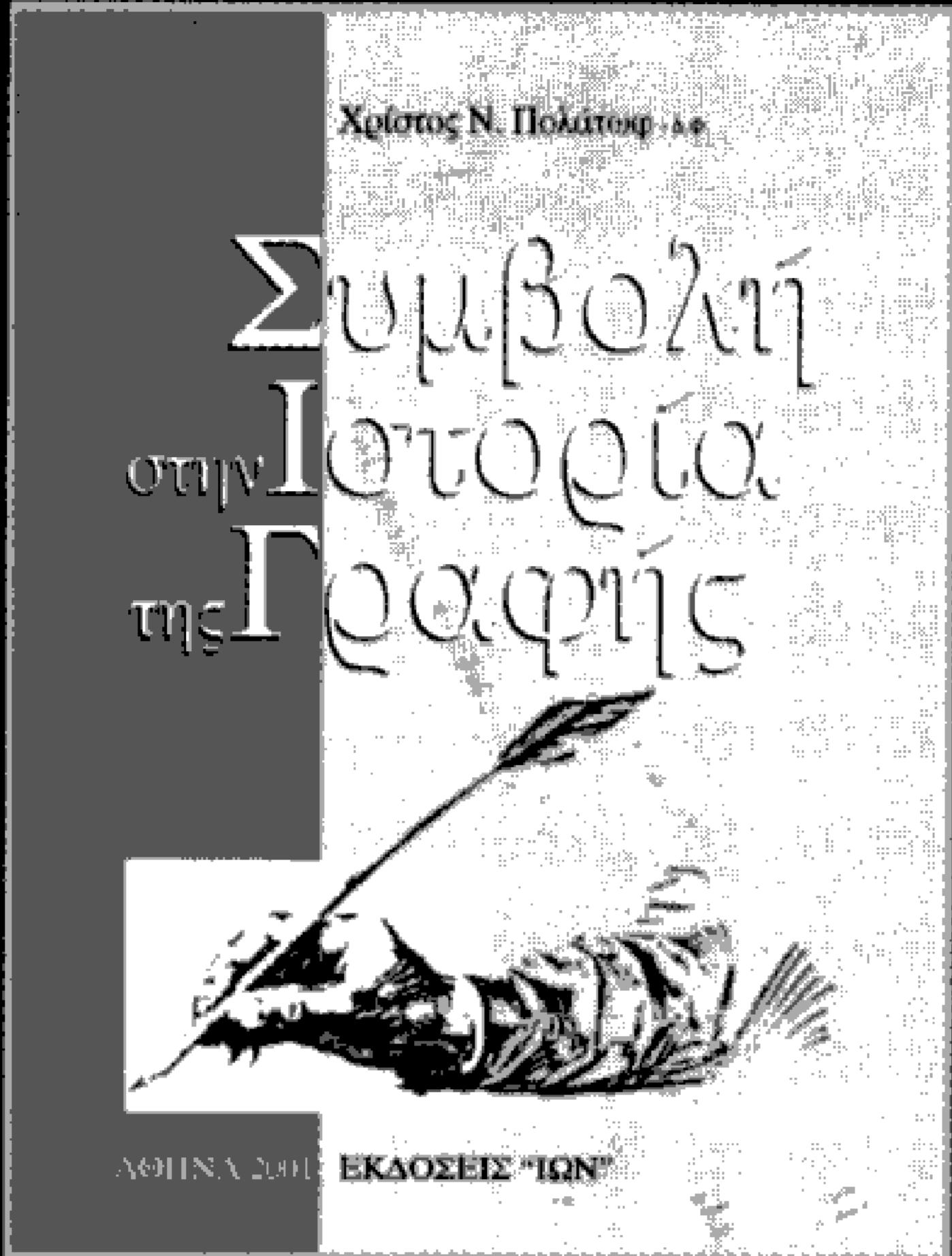
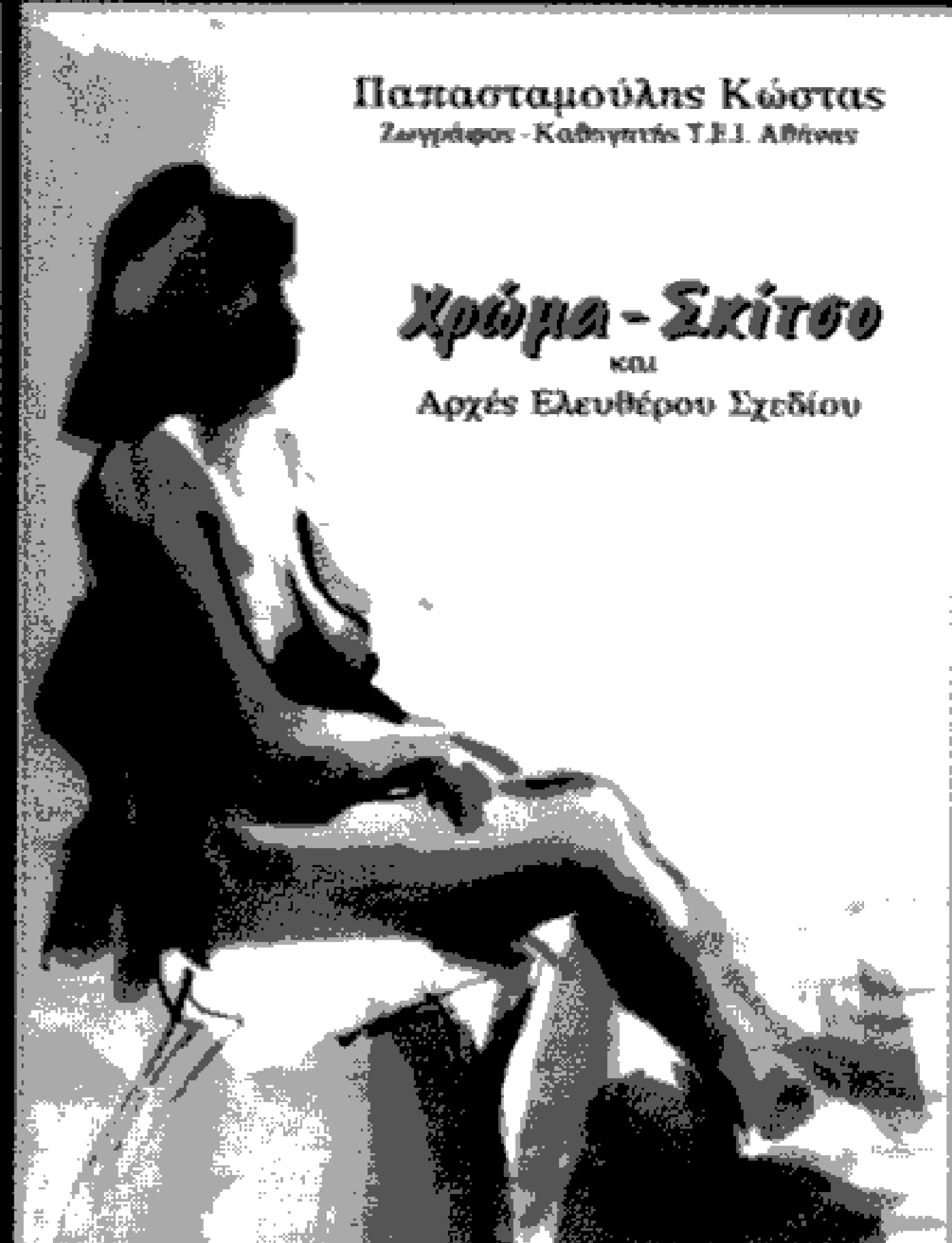
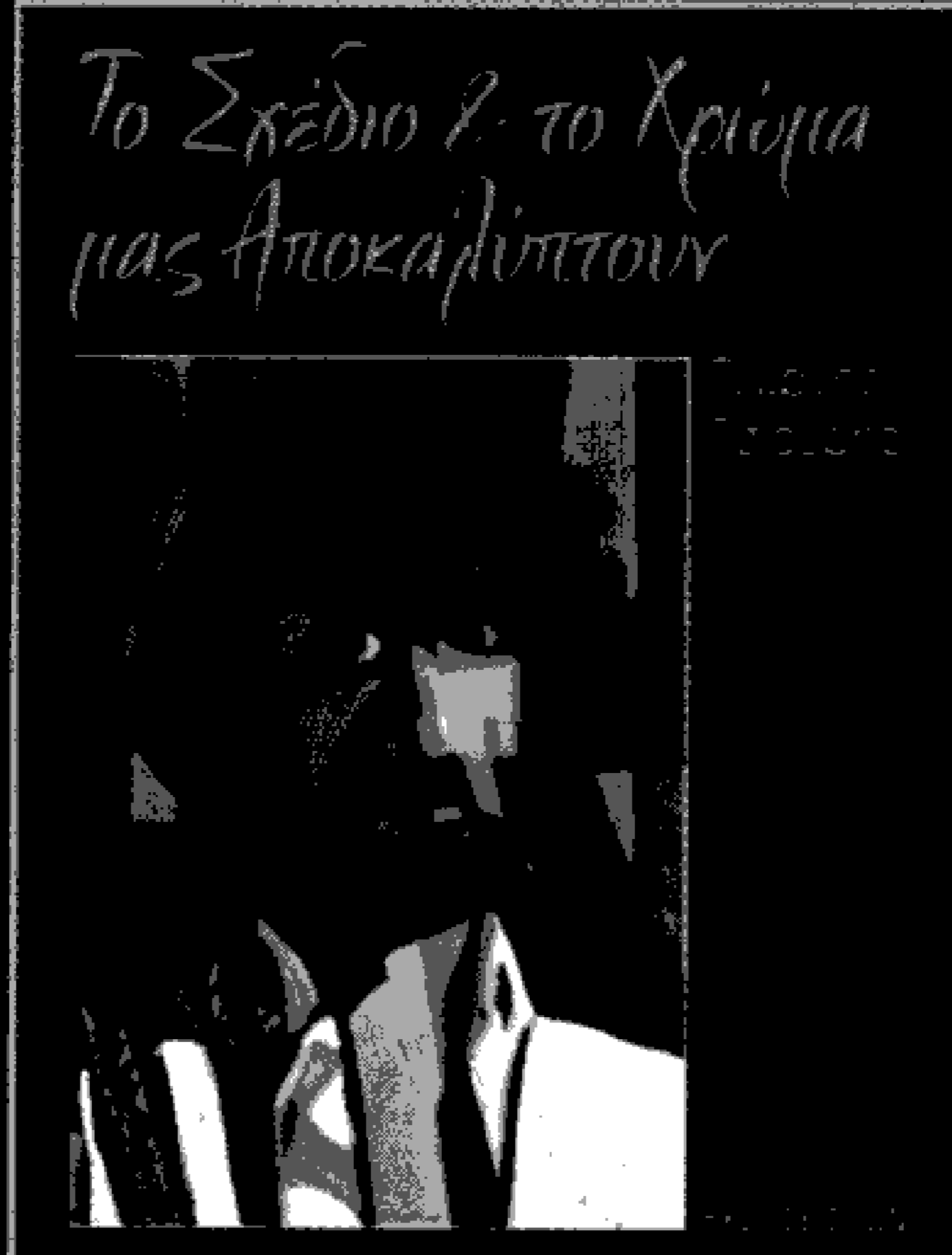
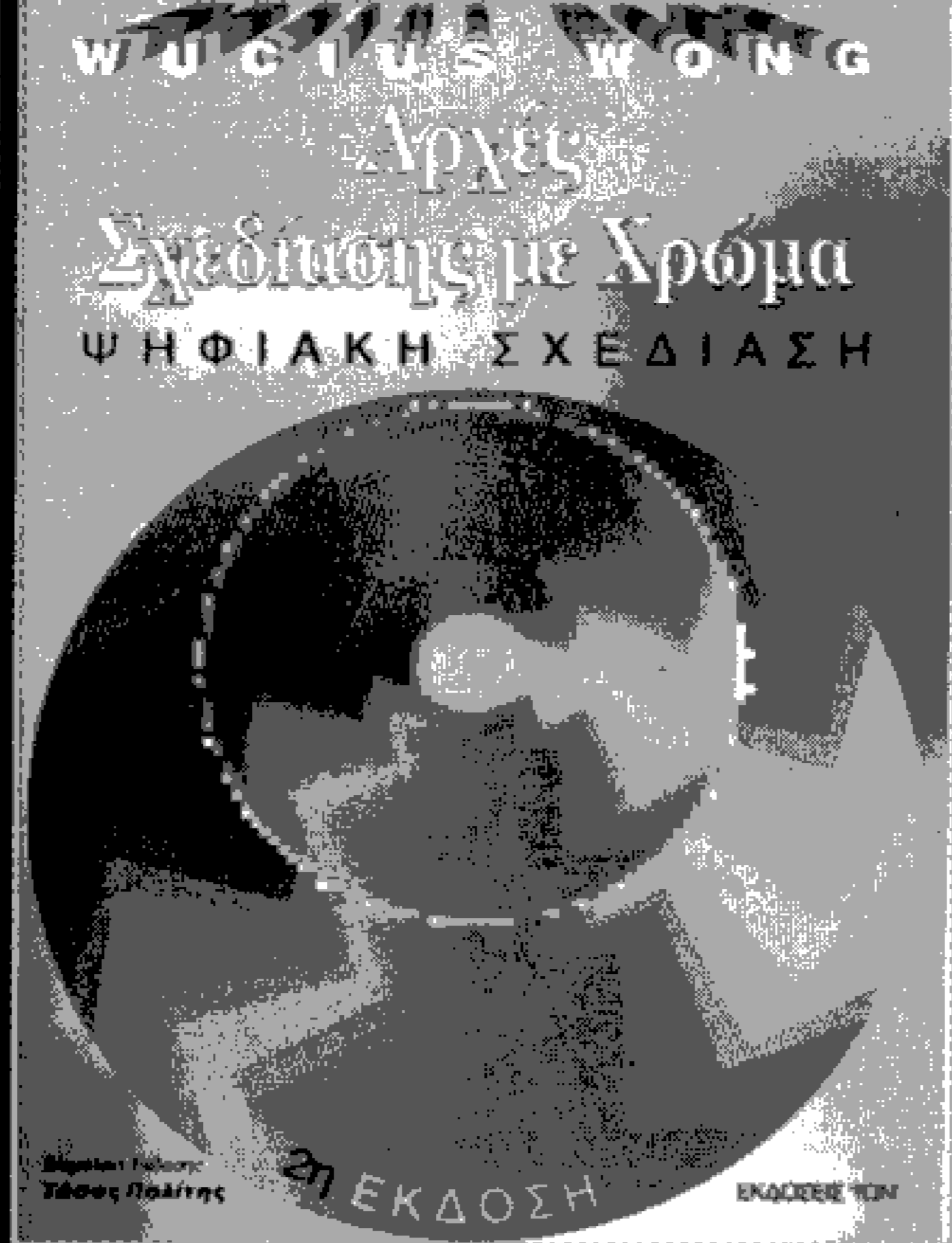
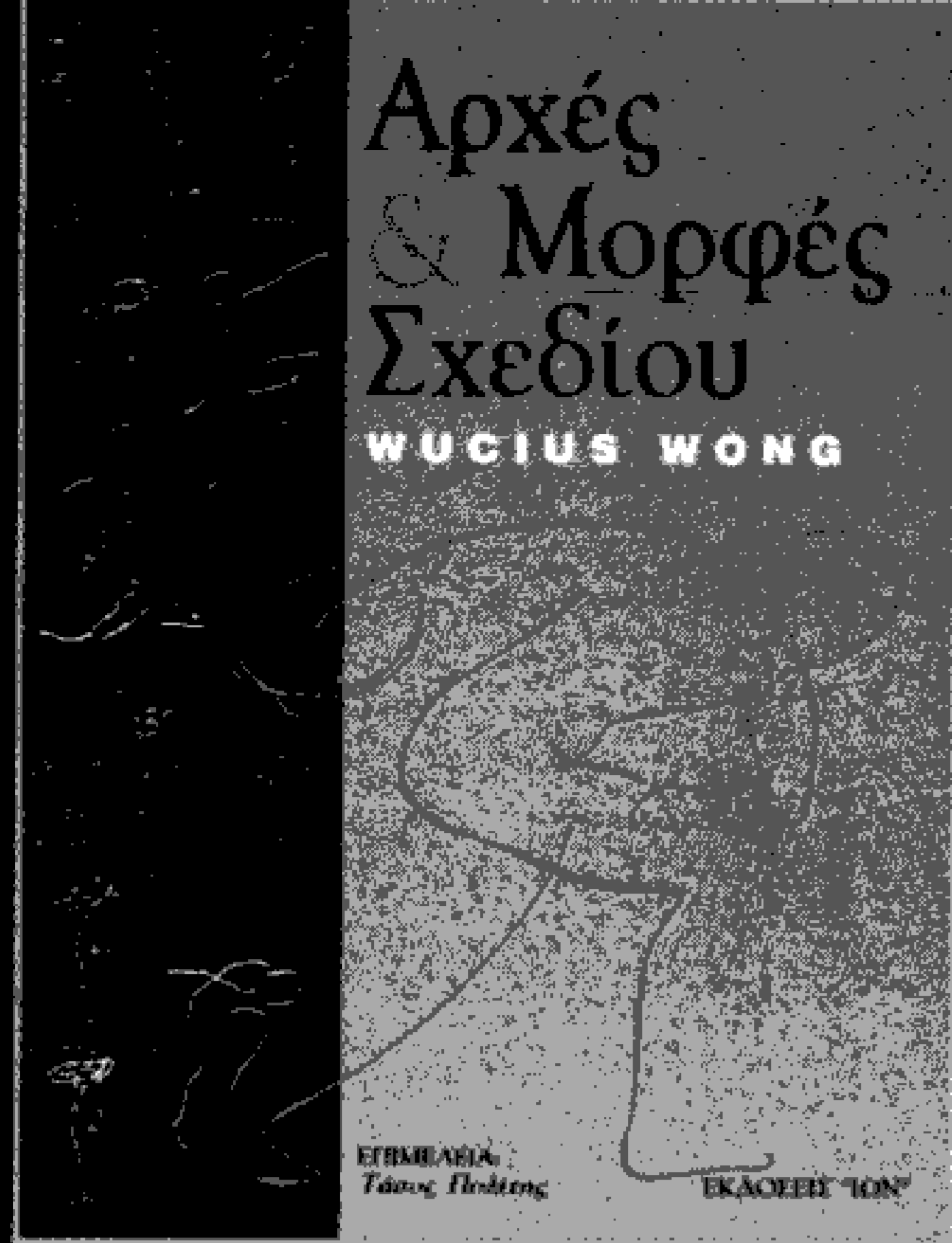
Γρηγόρης Κωνσταντή Μασαλάς
Αθήνα, Μάης 2003
Ηθοποιός, Σκηνοθέτης,
Καθηγητής Πανεπιστημίου

Υ.Γ.: Ρώτησαν τον Μπετόβεν που βρίσκει τις ιδέες του, κι αυτός απάντησε: «Δεν μπορώ ν' απαντήσω με σιγουριά, έρχονται μόνες τους και αβίαστα. Θα μπορούσα να τις αρπάξω με τα χέρια μου».

Και ο Μότσαρτ στο ίδιο ερώτημα απάντησε: «Πώς και από πού δεν ξέρω. Κι ούτε προσπαθώ να το μάθω. Απ' αυτές που έρχονται κρατώ εκείνες που μου ταιριάζουν και τις σιγοτραγουδώ. Η ιδιαίτερη μορφή και το ήθος οφείλεται, νομίζω, στην ίδια αιτία που κάνει τη μύτη μου διαφορετική από τη μύτη των άλλων».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ11
2. ΕΙΔΗ ΓΡΑΜΜΩΝ20
3. ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ26
4. ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΣΩΜΑ29
5. ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ32
6. ΤΟ ΣΧΗΜΑ33
7. ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ35
8. ΜΕΤΩΠΟ37
9. Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ, ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ37
10. ΜΥΤΗ40
11. ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΧΕΙΛΗ44
12. ΤΑ ΦΡΥΔΙΑ46
13. ΤΑ ΜΑΤΙΑ49
14. ΣΙΑΓΩΝ - ΠΙΓΟΥΝΙ55
15. ΤΟ ΑΥΤΙ61
16. ΓΩΝΙΕΣ ΕΥΦΪΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ62
17. ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΕΙΝΑΙ ΑΣΥΜΕΤΡΟ66
18. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ67
19. ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ72
20. ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ78
21. ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ Η ΜΑΣΚΑ81
22. ΦΩΣ ΚΑΙ ΣΚΙΑ93
23. ΧΡΩΜΑ100
24. ΧΡΩΜΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ104
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ107
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ108

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΙΩΝ

Συμπληγάδων 7, 12131 Περιστέρι
 Τηλ.: 210/ 57 47 729, 210/ 57 68 853. Fax: 210/ 57 51 438
 e-mail address: ion_publ@hol.gr. http://www.iwn.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: Σόλωνος 85, 10679, Αθήνα
 Τηλ.: 210/ 33 87 570. Fax: 210/ 33 87 571

ISBN:960-411-36

9 789604 1136